

Arrestnummer
c / 352 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 902
Datum van uitspraak
26 februari 2025
Rolnummer
Notitienummer parket-generaal
2024/PGA/1136 2024/VJ11/430

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

2024/PGA/1136 – 2024/VJ11/430

Inzake

1.
rijksregisternummer
geboren
wonende te
van Belgische nationaliteit

rechtstreeks dagende partij – oorspronkelijke beklaagde

vertegenwoordigd door mr. loco mr. , beiden advocaat bij de
balie

2.
rijksregisternummer
geboren
wonende te
van Spaanse nationaliteit

rechtstreeks dagende partij – oorspronkelijke beklaagde

vertegenwoordigd door mr. loco mr. , beiden advocaat bij de
balie

tegen

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMSE GEWEST
met burelen te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 88 bus 22

rechtstreeks gedaagde partij – eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr loco mr. , beiden advocaat bij
de balie

en inzake het OPENBAAR MINISTERIE

1. Rechtstreekse dagvaarding inzake de dwangsom

De Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest werd bij exploit dat hem op 12 april 2023 is betekend door , gerechtsdeurwaarder met standplaats te rechtstreeks gedagvaard.

De rechtstreekse dagvaarding luidde als volgt:

"MOTIVERING:

Aangezien bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg afdeling Tongeren sectie correctioneel, 11de kamer dd. 29.10.2019, verzoekers veroordeeld werden wegens een inbreuk op artikel 5 van het decreet dd. 15.07.1997 houdende de Vlaamse Wooncode, waarbij m.b.t. de herstellvordering hetzij de herbestemming van de woning gelegen te hetzij de sloop van de woning werd bevolen en dit binnen een hersteltermijn van 10 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het vonnis onder verbeurte van een dwangsom van € 150,00 per dag vertraging volgend op het verstrijken van voornoemde hersteltermijn;

Aangezien dit vonnis betekend werd aan verzoekers bij exploit van 25.02.2020 waarbij het herstel diende verwezenlijkt te zijn op 29.09.2020;

Aangezien bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg afdeling Tongeren sectie correctioneel, 11de kamer dd. 22.06.2021 de rechtbank de looptijd van de dwangsom opgelegd bij vonnis van 29.10.2019 opgeschort werd voor de periode van 30.09.2020 tot 29.12.2021;

Aangezien gedaagde overging tot betekening bevel tot betalen (stuiting verjaring dwangsommen) per exploit dd. 22.12.2022 voor de dwangsommen verbeurd verklaard vanaf 29.12.2021 à rato van € 150,00 per dag zijnde € 51.450,00;

Aangezien verzoekers de veroordeling tot het herstel van hogervermeld pand (in casu de sloop) voldeden en zulks bij PV van uitvoering werd vastgesteld op 23.10.2022;

Aangezien art. 1385quinquies Ger.W. bepaalt als volgt:

‘De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, kan op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de rechter haar niet opheffen of verminderen’;

Aangezien verzoekers zich baseren op de onmogelijkheid om tijdig aan de hoofdveroordeling te voldoen, zodat zij de dwangsomrechter verzoeken na kennis te hebben genomen van de feitelijke omstandigheden die hieraan ten grondslag lagen om de dwangsom integraal op te heffen;

Dat het immers tot de bevoegdheid behoort van de dwangsomrechter en niet van de beslagerechter om verbeurde dwangsommen op te heffen op grond van een onmogelijkheid waarmee de veroordeelde geconfronteerde werd, nu deze bevoegdheid uitdrukkelijk conform art. 1385quinquies Ger.W. toekomt aan de dwangsomrechter;

Aangezien verzoekers dan ook de gehele opheffing van de verbeurde dwangsommen vorderen zijnde een kwijtschelding voor het verleden en zulks op grond van de onmogelijkheid om te voldoen aan de veroordeling;

Dat de onmogelijkheid waarmee verzoekers geconfronteerd werden om te voldoen aan de veroordeling zijn grondslag vindt in de billijkheid in toepassing van het beginsel nemo ad impossibile tenetur potest zodat niemand tot het onmogelijke kan worden gehouden;

Dat in casu de onmogelijkheid niet te wijten is geheel noch gedeeltelijk aan eigen opzet of nalatigheid van verzoekers en de uitvoering van de veroordeling redelijkerwijze onmogelijk was voor verzoekers gelet op de concrete feitelijke omstandigheden;

Dat verzoekers in de mate van het mogelijke alle inspanningen hebben gedaan om te voldoen aan de hoofdveroordeling;

Aangezien er dienvolgens sprake is van onmogelijkheid in de zin van art. 1385quinquies Ger.W. indien het onredelijk zou zijn om meer inspanning en zorgvuldigheid van de veroordeelde te vergen dan hij heeft betracht;

Aangezien ingevolge de wereldwijde Covid 19-epidemie de wetgeving in veel strenger was dan in overige landen in Europa en er voor verzoekers een absoluut reisverbod gold tot september 2021;

Dat zij alsdan onmiddellijk de sloopvergunning hebben aangevraagd, dewelke goedgekeurd werd per 17.01.2022 en na het verstrijken van de beroepstermijn de aanplakking voorzien was op 01.04.2022, waarna de werken konden aangevat worden;

Dat verzoeker met eigen handen de woning heeft gesloopt en deze verwezenlijkt werd minstens op 23.10.2022 zijnde minder dan 7 maanden na de slopingsvergunning;

Aangezien verzoeker geen andere keuze had dan de woning zelf te slopen nu hij niet bemiddeld is en enkel over een pensioen beschikt van maandelijks € 1.732,00, waarop in surplus beslag werd gelegd door het kantoor NFI Tongeren voor een bedrag van € 375,47, zodat verzoeker over nauwelijks € 1.350,00 beschikte om in zijn levensonderhoud te voorzien;

Dat het voor verzoekers dan ook onmogelijk was om de werken uit te besteden aan derden, gezien zij offertes indienden van 20 tot 25.000,00 euro hetgeen voor verzoekers financieel totaal onmogelijk was;

Dat een gebrek aan financiële middelen om de slopingswerken door derden te laten uitvoeren in deze als een onmogelijkheid dient te worden aanzien, nu verzoekers met hun karig pensioen ternauwernood rondkomen om in hun levensnoodzakelijke behoeften te kunnen voorzien;

Aangezien indien geoordeeld zou worden dat in casu er sprake is van een gedeeltelijke onmogelijkheid ook dit aanleiding kan geven tot gehele opheffing van de dwangsom;

Dat op grond van alle bovenstaande middelen, en deze zo nodig te doen gelden pendente litis, alsmede de overlegging van de stukken dewelke de onmogelijkheid van verzoekers aantonen om tijdig te voldoen aan de veroordeling, vorderen verzoekers dienvolgens de gehele opheffing van de dwangsom;

TEN EINDE:

Om de hogergenoemde redenen en motieven en alle andere, zo nodig te doen gelden in de loop van het geding en alhier uitdrukkelijk voorbehouden,

De ingestelde vordering ontvankelijk en gegrond te horen verklaren naar vorm en inhoud.

Dienvolgens op basis van art. 1385quinquies Ger.W. de opheffing van de dwangsommen te bevelen zoals opgelegd bij vonnis dd. 29.10.2019 en tijdelijk opgeschort bij vonnis van 22.06.2021;

Kosten als naar recht.

De voorlopige tenuitvoerlegging te horen bevelen van het tussen te komen vonnis, niettegenstaande alle verhaalmiddelen, zonder borgstelling en met uitsluiting tot het recht tot kantonnement.

Onder hetzij om het even welk voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning vanwege de verzoekende partij en met name onder voorbehoud van wijziging van het gevorderde bedrag in de loop van het geding.

Els gesteund op de vermelde redenen, de wetten terzake en alle andere middelen op tijd en stond te doen gelden."

2. Procedurele voorgaanden

Bij in kracht van gewijsde getreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren op 29 oktober 2019 werden de huidige rechtstreeks dagende partijen schuldig verklaard aan het misdrijf van krotverhuring door het verhuren van een woning te _____ die niet voldeed aan de minimale woningkwaliteitsnormen en -vereisten van artikel 5 Vlaamse Wooncode.

Wat de herstellvordering van de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest betreft, werd onder meer beslist als volgt:

*“Verklaart de herstellvordering van de Wooninspecteur en waarbij zich aansluit het College van Burgemeester en Schepenen van ,
ontvankelijk en beveelt hetzij de herbestemming volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex van de woning gelegen*

hetzij de sloop van deze woning tenzij deze verboden is en dit alles binnen een hersteltermijn van 10 maanden na het in kracht van gewijsde treden van huidige vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging volgend op het verstrijken van voornoemde hersteltermijn;

Zegt voor recht dat de termijn van herstel geen termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom is;

Zegt voor recht dat er geen aanleiding bestaat tot het toekennen aan beklaagden van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1358bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek;

Machtigt de Wooninspecteur en/of het College van Burgemeester en Schepenen van om – bij gebreke aan uitvoering door beklaagden zelf – ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien met kosten ten laste van beklaagden op grond van artikel 20bis, §§7 en 8, alsook artikel 17bis §2 Vlaamse Wooncode;

Verklaart de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad”

Bij exploit van 18 december 2020 dagvaardden de huidige rechtstreeks dagende partijen de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest voor de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren teneinde bij toepassing van artikel 1385^{quinquies} van het Gerechtelijk Wetboek de opheffing van de opgelegde dwangsom te horen bevelen, minstens de looptijd daarvan op te schorten en het bedrag van de dwangsom te verminderen.

Bij in kracht van gewijsde getreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren op 22 juni 2021 werd deze vordering gedeeltelijk gegrond verklaard en werd de looptijd van de dwangsom opgeschort gedurende de periode van 30 september 2020 tot 29 december 2021.

3. Bestreden beslissing

3.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 6 februari 2024 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, kamer 11K, werd als volgt beslist:

“Verklaart de vordering van de rechtstreeks dagende partijen ontvankelijk, doch ongegrond.

Laat de kosten van de rechtstreekse dagvaarding ten laste van de rechtstreeks dagende partijen, tot op heden begroot op 228,03 euro.

Zegt dat de Wooninspecteur niet gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding.”

3.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 6 februari 2024 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren op 5 maart 2024 door de rechtstreeks dagende partijen tegen alle beschikkingen.

3.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren op 5 maart 2024 door de rechtstreeks dagende partijen Angelina.

4. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 29 januari 2025.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag;
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn advies;
- de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd;
- de rechtstreeks dagende partijen in hun middelen, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

5. Beoordeling van de ontvankelijkheid en de omvang van het hoger beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

1. De verklaring van hoger beroep van de rechtstreeks dagende partijen werd tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.
2. Het verzoekschrift van de rechtstreeks dagende partijen zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief is nauwkeurig.
3. Het hoger beroep van de rechtstreeks dagende partijen is regelmatig naar vorm en termijn en is ontvankelijk, gelet op het bovenstaande.

5.2. Omvang van het hoger beroep

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 5.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de vordering van de rechtstreeks dagende partijen overeenkomstig artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek.

6. Beoordeling

1. Krachtens artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek kan de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de rechter haar niet opheffen of verminderen.

Enkel wanneer de rechter vaststelt dat de schuldenaar van een dwangsom onmogelijk aan zijn hoofdveroordeling kan voldoen, kan hij die schuldenaar gedeeltelijk of volledig vrijstellen van de betaling van de dwangsom. Het begrip 'onmogelijkheid' zoals bedoeld in artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek is hier dus van doorslaggevend belang en dit begrip krijgt in de cassatierechtspraak een specifieke invulling waarbij het hof zich aansluit.

Zo is er van 'onmogelijkheid' om aan de hoofdveroordeling te voldoen als bedoeld in artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek sprake indien zich een situatie voordoet waarin de dwangsom zijn zin als dwangmiddel verliest, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren. Dit is het geval indien het onredelijk zou zijn om van de veroordeelde meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan hij heeft betracht (vergelijk o.a. Cass. 12 mei 2016, AR De door artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek bedoelde onmogelijkheid is dus geen absolute, maar wel een relatieve onmogelijkheid die moet worden afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is (vergelijk o.a. Cass. 12 mei 2015, AR).

De onmogelijkheid bedoeld in artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek is tenslotte die waarvan de rechter niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de hoofdveroordeling uitsprak en de dwangsom beval, ofwel omdat zij pas gebleken is na de uitspraak van die beslissing, ofwel omdat zij aan de rechter niet ter kennis was gebracht vooraleer hij uitspraak deed (vergelijk o.a. Cass. 2 december 2011, AR . In die zin begrepen verliest de dwangsom iedere zin als prikkel om de nakoming van de hoofdveroordeling te verzekeren wanneer na de uitspraak van de dwangsomrechter komt vast te staan dat de voldoening van de hoofdveroordeling reeds voordien onmogelijk was en zij enkel tot bestraffing van de schuldenaar strekt (vergelijk o.a. Cass. 21 maart 2011, AR).

2. De rechtstreeks dagende partijen/oorspronkelijke beklaagden werden bij het vermeld vonnis van 29 oktober 2019 dus schuldig bevonden aan het misdrijf van krotverhuring.

Daar op het pand dat het voorwerp van het misdrijf uitmaakte, een stedenbouwkundige inbreuk rustte, stelde de rechter vast dat het niet in aanmerking kwam voor de principiële herstelmaatregel om de gebreken te herstellen en het pand conform te maken.

Daarom werd aan de beklaagden het bevel opgelegd om aan dit pand een andere bestemming te geven overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 of om het pand te slopen, tenzij de sloop ervan verboden zou zijn op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, dit alles binnen een termijn van tien maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van het arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging.

De rechtstreeks dagende partijen hebben het op tegenspraak gewezen vonnis van 29 oktober 2019 niet bestreden, zodat dit op 29 november 2019 kracht van gewijsde verkreeg. De hersteltermijn nam die dag een aanvang, en het herstel diende te worden uitgevoerd binnen een termijn van tien maanden, dus uiterlijk op 29 september 2020.

Vanaf de dag nadien verbeurden in principe de opgelegde dwangsommen, ware het niet dat de dwangsomrechter nadien vaststelde dat de rechtstreeks dagende partijen gedurende de periode van 28 februari 2020 tot 29 mei 2021 (vijftien maanden) wegens de uitbraak van de coronapandemie in de tijdelijke onmogelijkheid waren om het herstel uit te voeren. Daarom werd de opgelegde dwangsom voor een gelijke duur opgeschort van 30 september 2020 tot 29 december 2021.

Hieruit volgt dat de opgelegde dwangsommen aldus verbeurden vanaf 30 december 2021.

De inhoud van het vermeld vonnis van 22 juni 2021 belet het hof niet om desgevallend thans nog tot het oordeel te komen dat het voor de veroordeelden blijvend of tijdelijk, geheel of gedeeltelijk onmogelijk was om aan de hoofdveroordeling te voldoen, tenminste voor zover de dwangsom niet verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad. De vordering van de rechtstreeks dagende partijen is dan ook ontvankelijk.

3. In hun syntheseberoepsconclusie stellen de rechtstreeks dagende partijen dat bij het bevel tot betalen van 20 juni 2023 dwangsommen werden ingevorderd tot 20 juni 2023, terwijl er een proces-verbaal van uitvoering van de herstelmaatregel zou voorliggen van 23 oktober 2022.

De vraag of de bevolen herstelmaatregel integraal werd uitgevoerd en of de ingevorderde dwangsommen daadwerkelijk verschuldigd zijn, betreft een uitvoeringsgeschil dat tot de bevoegdheid van de beslagrechter behoort op grond van artikel 1498 Gerechtelijk Wetboek en dus niet tot de bevoegdheid van de dwangsomrechter die gevat is op grond van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek.

4. Rekening houdend met de beschikkingen van het vonnis van 22 juni 2021 zal het hof dienen te oordelen of er zich vanaf ten vroegste 30 mei 2021 een blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelden voordeed om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Het hof is om de hierna volgende overwegingen van oordeel dat dit niet het geval is.

Ingevolge het vonnis van 29 oktober 2019 hadden de rechtstreeks dagende partijen meerdere opties om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Zij hebben er bewust en vrijwillig voor geopteerd om de woning te slopen en hebben daarvoor een omgevingsvergunning aangevraagd aan het college van burgemeester en schepenen van , doch wel pas op 25 oktober 2021, dit is bijna twee jaar na hun veroordeling.

Gelet op de korte uitvoeringstermijn van tien maanden hadden zij onmiddellijk na hun veroordeling, die door hen niet werd bestreden, de nodige stappen moeten zetten om minstens al een sloopvergunning aan te vragen en met de voorbereidende opruimingswerken te starten. Op dat ogenblik werden zij nog niet belemmerd door de coronapandemie, die pas losbarstte in de loop van maart 2020.

Zij hadden bovendien ook tijdens de gehele pandemie gerust contact kunnen leggen met een architect om de relatief eenvoudige sloopvergunningsprocedure te initiëren, te bespreken en uiteindelijk opdracht te geven de aanvraag in te dienen. Dit kon zelfs telefonisch of via e-mail vanuit hun woonplaats in . Uit de stukken van de rechtstreeks dagende partijen blijkt dat zij daartoe ook daadwerkelijk initiatieven hebben genomen, zonder dat die evenwel tot een tijdig resultaat hebben geleid. Met enkele verkregen offertes werd klaarblijkelijk verder niets gedaan.

Het hof doet hiermee geen afbreuk aan het gezag van gewijsde van het vonnis van de correctionele rechtbank Limburg, afdeling Tongeren van 22 juni 2021. De bij die beslissing vastgestelde tijdelijke onmogelijkheid van 28 februari 2020 tot 29 mei 2021 sloeg op de integrale uitvoering van het bevel tot herstel, maar niet op de voorbereiding daarvan door de aanvraag van een sloopvergunning en de start van de opruimingswerken en gedeelten van de binnenafbraak waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is.

Ook na 29 mei 2021 bleven de rechtstreeks dagende partijen nog enkele maanden wachten om uiteindelijk dus pas op 25 oktober 2021 de sloopvergunning aan te vragen.

Deze vergunning werd verkregen in de loop van januari 2022. Vervolgens werd de start van de vergunde sloopwerken gemeld op 5 maart 2022 en werd het einde ervan vastgesteld op 23 oktober 2022, zoals blijkt uit een proces-verbaal van vaststelling van de wooninspecteur. Deze laatste datum betreft de datum van integrale uitvoering van de hoofdveroordeling.

De eerste rechter stelde terecht dat het een eigen keuze van de rechtstreeks dagende partijen is geweest om de afbraakwerken volledig zelf uit te voeren en de afbraakmaterialen te recupereren en te gelde te maken, waardoor de werken met vertraging zijn uitgevoerd.

Uit het geheel van deze elementen blijkt niet dat het voor de rechtstreeks dagende partijen onmogelijk was om tijdig aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Het is volgens het hof allerminst onredelijk om van de veroordeelden meer inspanningen en zorgvuldigheid te vergen dan zij hebben betracht. Zij zijn door een talmende houding zelf verantwoordelijk voor het opgelopen tijdverlies.

De door het hof opgelegde dwangsom behield zijn zin als dwangmiddel, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren.

Om al deze redenen was het voor de rechtstreeks dagende partijen niet blijvend of tijdelijk, geheel of gedeeltelijk onmogelijk in de zin van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Waar de rechtstreeks dagende partijen zich ook beroepen op een onmogelijkheid omwille van het feit dat zij niet de financiële middelen zouden hebben gehad om de opgelegde herstelmaatregel uit te voeren, wijst het hof er op dat een financiële onmogelijkheid op zichzelf geen onmogelijkheid uitmaakt in de zin van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek, indien niet is aangetoond dat alle redelijke inspanningen werden ondernomen om aan deze verplichtingen te voldoen. De neergelegde stukken staven de beweerde financiële onmogelijkheid bovendien niet.

Er is derhalve ook geen grond om in te gaan op de vordering tot opheffing van de dwangsom.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7 en 50 van het Strafwetboek
- 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van het hoger beroep zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart het hoger beroep van de rechtstreeks dagende partijen
ontvankelijk, maar ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis, in zoverre het:

- de vordering van de rechtstreeks dagende partijen ontvankelijk verklaarde, doch afwees als ongegrond;
- de kosten van de rechtstreekse dagvaarding ten laste liet van de rechtstreeks dagende partijen;

Veroordeelt de rechtstreeks dagende partijen hoofdelijk tot de kosten van deze procedure in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij en in totaal begroot op 109,86 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Raadsheer, dd. Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

die aan de beraadslaging hebben deelgenomen

en in openbare terechtzitting van **26 februari 2025**

uitgesproken door , Raadsheer, dd. Voorzitter

in aanwezigheid van , Substituut-procureur-generaal

met bijstand van , Griffier